

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/20/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115227286
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1115227286.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobkyne: F. X., J. XX.XX.XXXX, G. N. X, G., proti Ž.: S. X., J. XX.XX.XXXX, G. N. X, G., zastúpenej Advokátska kancelária Hanáček & Hanáčková s.r.o., so sídlom Záhradnícka 41, Bratislava, o zaplatenie 9.600 eur, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13.04.2018, č.k. 7C/129/2015-160, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 700 eur s príslušenstvom, žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 100%. Uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 7C/48/2011 o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k trojizbovému bytu č. X, J. N. na X. K. bytového domu na ulici N. X, G., medzi žalobkyňou a žalovanou, sa žalobkyňa po pripustení zmeny petitu žaloby uzneseniami súdu prvej inštancie zo dňa 12.01.2012 a 16.01.2014 domáhala proti žalovanej zaplatenia sumy 9.600 eur spolu s úrokmi z omeškania titulom bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok žalobkyne vylúčil na samostatné konanie. Žalobkyňa svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia odôvodnila tým, že predmetný byt od smrti otca nebohého manžela žalobkyne, t.j. od roku 2009 obýva žalovaná sama, pričom užíva aj spoluvlastnícky podiel žalobkyne bez toho, aby za užívanie čokoľvek platila. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa a žalovaná mali v podielovom spoluvlastníctve nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXX, Q. G. F., Q. G. - S..Č.. N. S., H..Ú.. N. S., N. N..Č.. XXXXXX, na K..Č.. XXXX, O. N. - G. O., K. N. Q. O., G. Č.. X na X. K., I. - N. X, a to v pomere 3 v prospech žalovanej a 1 v prospech žalobkyne, s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu 276/10000. Žalobkyňa v konaní predložila súkromný znalecký posudok č. 28/2018, ktorým bola stanovená všeobecná hodnota nájmu za posudzované obdobie od 04.01.2010 do 04.01.2014 v časti spoluvlastníckeho podielu žalobkyne (1/4) vo výške 8.900 eur a vzhľadom na to žalobkyňa zobrala späť žalobu v časti o zaplatenie sumy 700 eur s príslušenstvom, s ktorým čiastočným späťvzatím žaloby žalovaná súhlasila, a preto súd v tejto časti konanie zastavil s poukazom na § 144, § 145 ods. 1, 2 a § 146 ods. 1 C.s.p. Po čiastočnom späťvzatí žaloby žalobkyňa zotrvala na žalobe v časti zaplatenia sumy 8.900 eur s príslušenstvom, titulom vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaná jej neumožnila užívať predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu. Žalobkyňa na preukázanie svojich tvrdení predložila čestné vyhlásenie S. E. a poukázala na vyjadrenie žalovanej na pojednávaní dňa 06.02.2012. Z obsahu spisu Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 7C/48/2011 zistil, že sa žalovaná podaním zo dňa 23.01.2012 vyjadrila k podaniu žalobkyne tak, že žalobkyňa mohla kedykoľvek užívať predmetnú nehnuteľnosť, keďže žalovaná býva sama, teda nevyužíva priestory celého bytu. Pokiaľ by mala žalobkyňa záujem, stále je v byte jedna voľná izba,

ktorá veľkosťou zodpovedala 1 spoluvlastníckeho podielu. Na pojednávaní dňa 06.02.2012 v konaní vedenom pod sp.zn. 7C/48/2011 žalobkyňa uviedla, že jej žalovaná neumožnila užívať jej podiel, preto žiadala zaplatiť za takéto užívanie bytu adekvátnu cenu v zmysle návrhu. Podľa žalobkyne niekoľkokrát telefonicky žiadala žalovanú o sprístupnenie bytu o vydanie kľúčov, ohľadom uvedených tvrdení však dôkazné prostriedky nemala. Žalovaná na predmetnom pojednávaní uviedla že žalobkyňa nedala kľúč od bytu, keďže tam bývala a žalobkyňa chcela vyplatiť jej spoluvlastnícky podiel. Rozsudkom č.k. 7C/48/2011-154 zo dňa 16.01.2014, právoplatným dňa 26.02.2014 zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k predmetnej nehnuteľnosti a prikázal nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva žalovanej so záväzkom uhradiť žalobkyňu náhradu za jej spoluvlastnícky podiel v sume 33.750 eur. Žalovaná v priebehu konania tvrdila, že žalobkyňa nebránila v užívaní predmetného bytu v rozsahu jej podielu, podľa nej žalobkyňa nikdy neprejavila záujem o užívanie bytu. Na preukázanie svojich tvrdení predložila žiadosť žalobkyne o vydanie kľúčov zo dňa 14.12.2009, adresovanú žalovanej, z ktorej zistil, že žalobkyňa žiadala žalovanú o sprístupnenie bytu, o vydanie jedného originálu kľúča od bytu, vstupnej brány do obytného domu a od spoločných priestorov k pozemku, a to k rukám Z. G., ktorému žalobkyňa prenajala svoj podiel na byte. V článkoch z internetu predložených žalovanou na pojednávaní dňa 30.10.2017 zistil, že sa písalo o podnikateľovi Z. G., ktorému podľa žiadosti žalobkyne mala žalovaná vydať kľúče a podľa vyjadrenia žalovanej na pojednávaní dňa 30.10.2017 uvedený muž mal za ňou prísť do bytu a žiadať ju o vydanie kľúčov s úmyslom ju z bytu vystažovať. Z čestného vyhlásenia S. E. zo dňa 09.02.2016 zistil, že sa pani E. pozná so žalobkyňou od roku 1996 a žalobkyňa jej viackrát hovorila, že jej žalovaná nechce vydať kľúče od bytu. V septembri roku 2009 žalobkyňa spolu s pani E. F. na N. W. I. G. za účelom, aby pani E. bola svedkom rozhovoru so žalovanou. Brána do domu však bola zamknutá a na zvonenie nikto nereagoval. Pokus zopakovali v októbri roku 2009, tiež zbytočne, avšak vtedy sa už dostali do domu na 2. poschodie, kde zvonili do bytu. Zo susedného bytu vyšla staršia pani, ktorá sa oborila na žalobkyňu. Ďalej uviedol, že žalovaná v konaní uviedla, že sama uhrádzala všetky služby spojené s užívaním bytu a na pojednávaní dňa 13.04.2018 vyčíslila sumu, ktorá by sa podľa jej názoru mala odpočítať od žalovanej sumy ako podiel žalobkyne na úhradách za byt. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 137 ods.1, § 139 ods. 1, 2, 3, § 123, § 451 Obč. zákonníka, poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/184/2010 z 27.10.2010 a ustálil, že nárok žalobkyne na náhradu za užívanie predmetného bytu, ktorý bol v žalovanom období v podielovom spoluvlastníctve strán sporu, je nárokom vyplývajúcim z ust. § 137 ods. 1 Obč. zákonníka v spojení s § 123 Obč. zákonníka. Zistil, že žalobkyňa bola podielovou spoluvlastníčkou bytu v pomere 1, kým žalovaná bola väčšinovou spoluvlastníčkou s pomerom 3. Dospel k záveru, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že spoločný byt nemohla užívať, keďže nepreukázala, že žalovaná užívala spoločný byt nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu, t.j. že by sa žalovaná užívaním spoločného bytu podieľala na úžitkovej hodnote tejto nehnuteľnosti vo väčšom rozsahu, než zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu. Poukázal na to, že žalobkyňa nemala ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. V konaní nebolo preukázané ani to, že by sa strany sporu dohadovali o hospodárení so spoločnou vecou. Samotnú výzvu žalobkyne na vydanie kľúčov zo dňa 14.12.2009 adresovanú žalovanej a vyjadrenie žalovanej zachytené v zápisnici z pojednávania zo dňa 06.02.2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/48/2011 nepovažoval za taký dôkaz, ktorý by svedčil o tom, že bola žalobkyňa vylúčená z užívania svojho spoluvlastníckeho podielu, keď žalovaná viackrát uviedla, že žalobkyňa nezamedzila prístup k nehnuteľnosti, súhlasila s tým, aby žalobkyňa užívala byt podľa výšky jej podielu. Z vykonaného dokazovania nemal za preukázané, že žalobkyňa mala záujem na užívaní spoločnej nehnuteľnosti a dospel preto k záveru, že žalobkyňa ako vtedajšej spoluvlastníčke neužívajúcej nehnuteľnosť v rozsahu jej podielu nevzniklo právo podľa § 137 ods. 1 Obč. zákonníka na poskytnutie peňažnej náhrady. Z čestného vyhlásenia pani E. nemal za preukázané, že by sa žalobkyňa domáhala vydania kľúčov od spoločného bytu, resp. užívania nehnuteľnosti, ani to, že by sa so žalovanou skontaktovala, taktiež nemal za preukázané, že by žalovaná užívala spoločnú nehnuteľnosť nad mieru jej spoluvlastníckeho podielu. Žalovaná v priebehu konania tvrdila, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nebránila v užívaní nehnuteľnosti. Následne uviedla, že všetky služby súvisiace s užívaním bytu uhrádzala sama a predložila potvrdenie Stavebného bytového družstva G. F. zo dňa 30.01.2014 a tabuľky s úhradami. Na pojednávaní dňa 13.04.2018 uviedla, že by sa žalovaná suma mala znížiť o sumu 1.300 eur, t.j. o časť nákladov za štyri roky. Žalovaná vzniesla námietku premlčania voči tejto sume, avšak súd dané vyjadrenie žalovanej nepovažoval za vzájomnú žalobu, keď nespĺňalo náležitosti žaloby a považoval ju za prostriedok procesnej obrany, s ktorým sa však vzhľadom na zamietnutie žaloby v celom rozsahu, ďalej nezaoberal. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku v časti, v ktorej súd žalobu zamietol, podala odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobkyňa, žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobe vyhovieť

a zaviazat' žalovanú na náhradu trov konania. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti neznamena, že by sa vlastnícke právo spoluvlastníka vzťahovalo len na určitú konkrétnu časť tejto nehnuteľnosti. Preto žalovaná, akonáhle vstúpila do bytu, nevyhnutne ho užívala ako celok, t.j. aj v časti zodpovedajúcej jej spoluvlastníckemu podielu 1 k celku a tvrdenie žalovanej, že v byte bývala sama, a preto ho nepotrebovala užívať celý, je irelevantné a nezodpovedá ani skutočnosti. Žalovaná v byte užívala aj zabudované sanitárne zariadenia, rozvody elektriny, vody a plynu. Tak ako podlahovú plochu bytu, ani tieto zariadenia a rozvody nemohla užívať len v časti zodpovedajúcej jej spoluvlastníckemu podielu 3 k celku. Žalovaná sa preto užívaním spoločného bytu na jej úkor podieľala na úžitkovej hodnote tejto nehnuteľnosti vo väčšom rozsahu, než zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu. Táto skutočnosť je zrejmá zo znaleckého posudku Ing. Miloslava Ilavského, v ktorom je uvedené usporiadanie a vybavenie bytu. Súd prvej inštancie preto pochybil, keď tento skutkový stav neanalyzoval a vo svojom rozhodnutí vyšiel len z predpokladu, že žalovaná sa nepodieľala na úžitkovej hodnote tejto nehnuteľnosti vo väčšom rozsahu, než zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu. Toto skutkové zistenie súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Ďalej uviedla, že ako dôkaz jej záujmu o užívanie predmetného bytu založila do spisu zápisnicu z pojednávania zo dňa 06.02.2012 a čestné vyhlásenie S. E.. V zápisnici z pojednávania žalovaná na dvoch miestach výslovne uviedla, že od nej stále pýtala žalobkyňa kľúče od bytu a že jej ich odmietla vydať, pretože v tom byte býva. Odôvodnila to tým, že je pre ňu cudzia osoba a že medzi nimi nie je žiadny príbuzenský vzťah. Súd prvej inštancie sa s týmto dôkazom nijako nevysporiadal - vôbec ho v hodnotiacej časti odôvodnenia rozsudku nespomenul. S čestným vyhlásením S. E. sa súd vysporiadal tak, že z neho nemal za preukázané, že by sa od žalovanej domáhala vydania kľúčov od bytu; a to napriek tomu, že pani E. v čestnom vyhlásení uviedla dôvod ich návštev v dome na N. W. Č.. X. Takéto vyhodnotenie dôkazu považuje za nezvyčajné s odôvodnením, že načo by obťažovala pani E., aby tam s ňou chodila, keď by nemala záujem o užívanie časti bytu. Súd vychádzal z tvrdenia žalovanej, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nebránila v užívaní predmetného bytu, žalovaná však toto tvrdenie nepodoprela žiadnym dôkazom a súd ani od nej žiaden dôkaz nevyžadoval, napriek tomu, že o opaku tohto tvrdenia žalobkyňa založila dva uvedené listinné dôkazy.

3. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhla odvolanie zamietnuť a priznať jej trov konania. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je podľa jej názoru v celom rozsahu správne a odvolanie žalobkyne považuje za nedôvodné. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, pretože nepreukázala, že by sa domáhala zákonným spôsobom užívať svoj spoluvlastnícky podiel. Tvrdenia žalovanej, ako aj čestné prehlásenie boli v priebehu konania vyvrátené; čestné prehlásenie pani E. nijakým spôsobom nepreukazuje, že by žalovaná akýmkoľvek spôsobom bránila žalobkyňa v užívaní spoluvlastníckeho podielu. Poukázala na to, že žalovaná ani raz neuviedla v konaní akým spôsobom chcela byť užívať. Obe spoluvlastníčky sa po skončení dedičského konania dohodli, že predmetný byt predajú, bola to však žalobkyňa, ktorá požadovala nereálne sumy za predmetný byt, a preto ho nebolo možné predať. Práve žalovaná v konaní preukázala, že ju žalobkyňa chcela z bytu vystaňovať, keď zavolala osobu s pochybnou povestou (p. G.), ktorá prišla za žalovanou za účelom jej vystaňovania z bytu.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu na zistenie skutočností potrebných pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobkyne, ktorou sa domáhala proti žalovanej zaplata žalovanej istiny s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré mala žalovaná získať užívaním trojizbového bytu, ktorý bol v podielovom spoluvlastníctve strán sporu. Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 C.s.p. a jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov a prednesov sporových strán vyplynuli najavo. Vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 137 ods. 1 Obč. zákonníka a dospel k správne záveru, že žalobkyňa ako spoluvlastníčka neužívajúcej nehnuteľnosť v rozsahu jej podielu nevzniklo právo na poskytnutie peňažnej náhrady, keď nepreukázala, že žalovaná užívala spoločný byt nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu, t.j., že by sa žalovaná užívaním spoločného bytu podieľala na úžitkovej hodnote tejto nehnuteľnosti vo väčšom rozsahu, než zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu a taktiež nepreukázala, že mala záujem na užívaní spoločnej nehnuteľnosti. Svoje zistenia a závery, pre ktoré

žalobu zamietol, aj riadne odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci.

6. Predmetom odvolacieho konania bol žalobkyňou uplatnený nárok proti žalovanej na zaplatenie sumy 8.900 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaná od roku 2009 sama obývala byt, ktorý bol v podielovom spoluvlastníctve strán, a teda užívala aj spoluvlastnícky podiel žalobkyne. Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa domáhala v sume zodpovedajúcej všeobecnej hodnote nájmu za obdobie od 04.01.2010 do 04.01.2014 v časti spoluvlastníckeho podielu žalobkyne, stanovenej v zmysle predloženého súkromného znaleckého posudku. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v uvedenom období boli strany sporu podielovými spoluvlastníkmi predmetného bytu, a to žalobkyňa v podiele 1 k celku a žalovaná v podiele 3 k celku.

7. Súd prvej inštancie správne posúdil žalobkyňou uplatnený nárok podľa § 137 ods. 1 Obč. zákonníka ako nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, pričom vychádzal z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo 184/2010 zo dňa 27.10.2010. V zmysle právneho názoru Najvyššieho súdu, uvedeného v tomto uznesení, nevyhnutným predpokladom vzniku tohto nároku spoluvlastníka je užívanie spoločnej veci druhým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia najvyšší súd ďalej uviedol, že „Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takom prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou“.

8. V súlade s vyššie uvedeným názorom najvyššieho súdu skúmal súd prvej inštancie, či žalovaná užívala spoločný byt nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu, t.j. či sa žalovaná užívaním spoločného bytu podieľala na úžitkovej hodnote bytu vo väčšom rozsahu, než zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu a tiež, či žalobkyňa bola vylúčená z užívania svojho spoluvlastníckeho podielu. Vychádzal pritom z tvrdení žalovanej, ktorá v priebehu konania tvrdila, že žalobkyňa nezamedzila prístup k bytu; súhlasila s tým, aby žalobkyňa užívala byt podľa výšky jej podielu a nebránila žalobkyňa žiadnym spôsobom v užívaní predmetného bytu. Uvedené vyplýva aj z vyjadrenia žalovanej zo dňa 23.01.2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/48/2011, v ktorom uviedla, že žalobkyňa mohla kedykoľvek nehnuteľnosť užívať, keďže žalovaná býva sama a nevyužíva priestory celého bytu; pokiaľ by žalobkyňa mala záujem, stále je v byte jedna voľná izba, ktorá veľkosťou zodpovedala 1 spoluvlastníckemu podielu. Keďže žalobkyňa nemala ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania v tomto smere, správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala, že žalovaná užíva spoločný byt nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu. Nesprávnosť tohto záveru súdu prvej inštancie žalobkyňa v odvolaní namietala len s poukazom na to, že akonáhle žalovaná vstúpila do bytu, užívala ho ako celok, keď užívala aj zabudované sanitárne zariadenia a rozvody elektriny, vody a plynu. Tieto námietky však nemožno považovať za dôvodné, pretože zabudované sanitárne zariadenia a rozvody nemožno považovať za časť bytu zodpovedajúcu spoluvlastníckemu podielu žalobkyne, keď ide o príslušenstvo bytu, a preto ich užívanie žalovanou nemožno považovať za užívanie predmetného bytu aj v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobkyne. Na užívaní týchto zariadení a rozvodov by sa rovnako podieľala aj žalobkyňa spolu s užívaním časti bytu zodpovedajúcej aj jej spoluvlastníckemu podielu, napr. izby, o ktorej žalovaná v priebehu konania tvrdila, že je voľná a že žalobkyňa by ju mohla užívať, ak by mala záujem o užívanie predmetného bytu. Nedôvodne preto žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí vychádzal len z predpokladu, že žalovaná sa nepodieľala na úžitkovej hodnote tejto nehnuteľnosti vo väčšom rozsahu, než zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu a že toto skutkové zistenie súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie nevychádzal z predpokladu, ale zo záveru, ku ktorému dospel zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania, a to, že žalobkyňa nepreukázala, že žalovaná užívala spoločný byt nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu, ktorý predstavoval 3 k celku.

9. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že samotnú výzvu žalobkyne na vydanie kľúčov zo dňa 14.12.2009 adresovanú žalovanej a vyjadrenie žalovanej zachytené v zápisnici z pojednávania zo dňa 06.02.2012 v konaní vedenom pod sp.zn. 7C/48/2011 nemožno považovať za taký dôkaz, ktorým by bolo preukázané, že žalobkyňa bola vylúčená z užívania svojho spoluvlastníckeho podielu k bytu. Vyjadrenie žalovanej na pojednávaní dňa 06.02.2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/48/2011, na ktoré poukázala žalobkyňa vo svojom odvolaní s tým, že žalovaná výslovne uviedla, že jej odmietal vydať kľúče od bytu, ktoré od nej žiadala, je potrebné hodnotiť nielen v súvislosti s ďalšími vykonanými dôkazmi, ale aj v súvislosti so všetkými tvrdeniami žalovanej, uvedenými v jej výpovedi, a teda v kontexte jej celej výpovede na tomto pojednávaní. Žalovaná vo svojej výpovedi uviedla, že po skončení dedičského konania po jej manželovi, oslovila žalobkyňu a následne na spoločnom stretnutí so žalobkyňou navrhla žalobkyňi, že ju vyplatí, s čím žalobkyňa nesúhlasila, na základe čoho sa dohodli, že sa byt predá, pričom súhlasila s tým, že byt predá žalobkyňa. Ďalej sa vo svojej výpovedi vyjadrovala k tomu, že ju kontaktovala žalobkyňa s tým, že má prísť nejaký klient, ktorého čakala, avšak nikto neprišiel, a v tejto súvislosti uviedla, že tým skončil celý predaj a žalobkyňa o tom nehovorila; že chcela kľúče, stále ich od žalovanej pýtala a tiež uviedla, že prečo by jej dávala kľúče od bytu, keď tam býva, chcela sa s ňou dohodnúť, vyplatíť ju. Na otázku žalobkyne, či to, že je cudzia osoba, je dôvod nedať jej kľúče od bytu, žalovaná odpovedala, že ju chcela vyplatíť, dať jej štvrtinu za byt a prečo by jej mala dávať kľúče. Z celej výpovede žalovanej je zrejmé, že sa vyjadrovala k okolnostiam, ktoré nastali po smrti jej manžela v roku 2009, kedy strany sporu vzájomne komunikovali o predaji bytu, žalovaná mala záujem aj vyplatíť žalobkyňu a vzhľadom na to nevidela dôvod, pre ktorý by mala žalobkyňi dávať kľúče od bytu. Vo svojej výpovedi uviedla, že klient, ktorý mal prísť podľa oznámenia žalobkyne, mal prísť dňa 02.12.2009 a aj vzhľadom na to je z výpovede žalovanej zrejmé, že tvrdenia žalovanej v nej uvedené sa týkali obdobia predchádzajúceho obdobiu, za ktoré si žalobkyňa uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. od 04.01.2010 do 04.01.2014. Z obsahu čestného vyhlásenia S. E. zo dňa 09.02.2016 vyplýva, že S. E. nebola osobne prítomná pri stretnutí žalobkyne so žalovanou, na ktorom by žalovaná odmietla vydať kľúče žalobkyňi, ale len sprostredkované od žalobkyne sa mala dozvedieť, že sa žalobkyňa snažila získať kľúče od predmetného bytu, a že žalovaná jej ich nechcela vydať. V septembri a v októbri roku 2009 išla so žalobkyňou na adresu predmetného bytu, ale na zvonenie nikto nereagoval, pričom v októbri 2009 sa dostali do domu na 2. poschodie, kde zvonili do bytu a zo susedného bytu vyšla staršia pani, ktorá sa oborila na žalobkyňu. So žalovanou sa však nestretli a len na základe rozhovoru so susedou žalovanej sa S. E. v čestnom vyhlásení vyjadrila, že žalovaná žalobkyňu do bytu dobrovoľne nepustí. Týmto čestným vyhlásením nemožno preto považovať za preukázané, že by žalovaná bránila žalobkyňi užívať spoločný byt v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že žalobkyňa v konaní tvrdila, že žiadala žalovanú, aby jej vydala kľúče od bytu, ale z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by tieto kľúče žiadala od žalovanej za účelom výkonu svojho spoluvlastníckeho práva faktickým užívaním spoločného bytu v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu. Žalovaná v konaní ani neuviedla, kedy by prejavila vo vzťahu k žalovanej záujem o užívanie tohto bytu a akým spôsobom sa chcela na jeho užívaní so žalovanou dohodnúť. Správne preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala ani svoj záujem na užívaní spoločného bytu. Žalobkyňa aj v odvolaní tvrdí, že mala záujem o užívanie časti predmetného bytu, pretože v opačnom prípade by neobťažovala pani E., aby tam s ňou chodila, avšak zo žiadosti žalobkyne o vydanie kľúčov zo dňa 14.12.2009, adresovanej žalovanej, podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že žalobkyňa nemala skutočný záujem o užívanie časti spoločného bytu, keď touto žiadosťou žiadala o vydanie kľúčov cudzej osobe s odôvodnením, že svoj podiel jej prenajala, pričom podľa predloženého článku išlo o osobu spájanú s podvodmi, ktorá podľa tvrdení žalovanej ju navštívila v jej byte a žiadala o vydanie kľúčov s tým, že ju chce vystaňovať. Aj vzhľadom na uvedené nemožno považovať v konaní za preukázaný skutočný záujem žalobkyne užívať predmetný byt. V prejednávanej veci preto nebolo preukázané, že neužívanie spoločného bytu žalobkyňou v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu by bolo dôsledkom jeho užívania žalovanou nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu a nevznikol preto žalobkyňi nárok na náhradu za neužívanie tohto bytu v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu.

10. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

11. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaná, ktorá mala úspech v odvolacom konaní, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).